

La Trinca, 20 anys cantant les 40

David Escamilla

David Escamilla

La Trinca

20 anys
cantant les 40

89010

Llibres vermells

«Montserrat Roig escriu sobre el fenomen de La Trinca, i ho fa tot admirant-se de la il·lusió que ens fa aquest conjunt d'una Catalunya normalitzada, d'una Catalunya que ha assolit la difícil maduresa de poder riure's d'ella mateixa.»

Terenci Moix

«Encara em passa avui que, de tant en tant, em trobo amics i coneguts que acaben de comprar un disc de La Trinca, per als fills, els pares, els avis, els oncles o bé per a ells mateixos, amb la secreta il·lusió de tornar a escoltar aquelles cançons que alimentin la pròpia dosi imprescindible de nostàlgia i de memòria...

»I és que els tres de Canet, en Toni, en Josep Maria i en Miquel Àngel, la van fer molt grossa i van arribar a convertir-se, ja des de l'inici de la seva carrera, en la refrescant i necessària *conya marinera* d'aquell fenomen de la Cançó Catalana, en la cara més desvergonyida, mordaç i lúdica d'aquell país que anava avançant a les palpentes entre una dictadura en plena decadència i unes esperances de modernitat encara massa tendres.

»Amb les dades a la mà i des de la distància prudencial que ens atorga el temps, constatem que els "trincos" van vendre més discos i van omplir més teatres que ningú, que van saber connectar prodigiosament amb la quinta essència de l'esperit popular i que, per si tot això fos poca cosa, van arribar a construir, al llarg de vint anys d'ofici i d'una obra de més de tres-cents temes, un univers personal i intransferible de primer ordre que avui ens ajuda a documentar i a comprendre (una mica com qui va a cal notari!) com vivien les ciutadanes i ciutadans d'aquella Catalunya excessivament reprimida, claustrofòbicament grisa i obsessivament carregada de pors i de fantasmes.»

David Escamilla

l'esfera dels llibres

www.davidescamilla.com

Sempre que et regales una estona per perdre't, sense pressa, per les Rambles de Barcelona, t'acaben passant coses extraordinàries que mai no hauries arribat a imaginar...

No fa gaires dies, més o menys a l'alçada del Teatre Principal, vaig passar per davant d'aquella part del mític passeig on tan fàcil és ensopegar amb cavallets estesos i artistes de traç ràpid disposats a aturar-te (a crits i amb qualsevol excusa) assegurant que tens una cara prou característica per fer-te una caricatura potent per pocs euros.

El cas és que entre els típics rostres d'actors de Hollywood, de cantants de rock i d'algun futbolista de moda, la meua mirada va quedar irremeiablement atrapada per una caricatura dels de Canet, dels nois de La Trinca.

La cosa més al·lucinant és que, tot just aquelles setmanes, el meu magí anava teixint cabòries entorn del